

În atenția cititorului:
Ești talentat, scrii poezii și compuneri frumoase?
trimite-ne
o lucrare pe adresa de email:

revistascolii176@yahoo.com

Și vei fi publicat!!!...

Află cum poți deveni ziarist scriindu-ne!!!...

Trimite acum un articol sau o creație literară la
adresa de email:

revistascolii176@yahoo.com !!!...

Nr. 4

martie 2016

Școala Gimnazială

“SFINȚII CONSTANTIN ȘI ELENA”

Aleea Lunca Cernei Nr.3 – București, sector 6

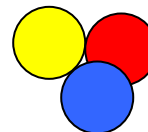
Tel: 021.444.25.15; www.scoalagimnaziala176.ro, scoala176buc@yahoo.com

“ORIZONTURI”

Creații ale elevilor din clasele I-VIII

Revistă caleidoscop

Din acest număr:

Primăvara

Yoru the King

Visul lui Radu

Să cunoaștem universul copiilor

Universul meu

Universul meu este plin de stele multicolore. El poartă numele Calea Luminată.

Vara soarele dogorește pe cerul albastru, iar iarna, în anotimpul rece, norii albi sunt prezenți pe albastrul infinit din care cad fulgi de zăpadă de toate culorile. Toamna, viața în Calea Luminată este minunată. Totul este galben, roșu, verde, maro, portocaliu și arămiu. Vântul se întetește de pe o zi pe alta. Primăvara sosește cu „Iepurele Alb” (Paștele). Iepurașul drăgălaș aduce dulciuri copiilor cumiți.

Cel mai minunat anotimp în Calea Luminată este iarna. Atunci, în anotimpul iarna, ninsoarea sosește odată cu 1 Decembrie și pleacă pe 28,29 Februarie.

Calea Luminată este plină de animăluțe drăguțe și prietenoase. Cei mai buni prieteni ai mei sunt Ochișor, Ursică, Annie, Camilla și Olaf, dar mai sunt și alte animăluțe.

Școala din Calea Luminată este aceeași pentru copiii și animăluțele de acolo.

Casa mea din acest univers este foarte mare. Are o cameră de zi și cinci dormitoare. Fratele meu și părinții mei fac parte și ei din această lume. Camera mea are pereții de culoarea portocalie cu multe modele hippie. Am un pat mare și lat, un dulap, un birou, o lampă, flori, ferestre, o bibliotecă plină cu cărți și o tablă neagră pe care scriu lucruri ca să nu le uit până săptămâna viitoare. Eu am un câine pe numele Rabble. Noi doi ne înțelegem foarte bine.

Viața pe Calea Luminată este foarte frumoasă, interesantă, dar și neobișnuită.

Acesta este universal meu !

Eleva: Vasile Adela Teodora- Clasa aV-a B

CUPRINS

Universul meu.....	2
Rugămintele.....	3
Primăvara.....	3
A Christmas Carol & the lost baby deer.....	4
Yoru the King.....	5
Aventuri în piramida faraonilor.....	6
Monstrul din adâncuri.....	8
Visul lui Radu.....	10
Pădurea are suflet.....	11
Fericirile copilăriei.....	13
Dulcea copilărie.....	14
Metaforă.....	15
Change.....	16
Știați că.....	17
Ghicitori.....	18

Colectiv redacțional:

Redactor șef: elevă Ana Maria Chiriac clasa a VIII-a B
Secretar redacție: elev Sorin Gruia clasa a VIII-a B
Corector: Prof. Daniela Țăpârdea

Tehnoredactor: Informatician Rodica Țîrban

Redactori:

Elevă: Ana Maria Chiriac clasa a VIII-a B
Elev: Sorin Gruia clasa a VIII-a B
Elevă: Ursea Daria Ana clasa a VI-a A

Coordonatori:

Prof. Daniela Țăpârdea
Secretar Paula Gogu
Informatician Rodica Țîrban

Ghicitori

Ghicitorile sunt un mod plăcut de a-i ajuta pe copii să gândească, să analizeze, să descopere lumea cu toate ale sale. Distrăți-vă împreună rezolvând ghicitori, cu siguranță le va plăcea să asculte rimele frumoase și să descoperiți împreună răspunsurile!

E o grădină mândră, semănată
Cu poezii, cu glume și povești
Dar nu se lasă lesne vizitată
Decât când știi, copile, să citești.
(cartea)

Câmpul alb, oile negre
Cin-le vede nu le crede,
Cin-le paște le cunoaște.
(scrisul)

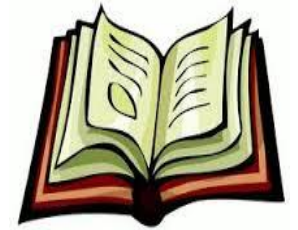

Sunt pitic, de toți m-agăț
Și pe toată lumea-nvăț.
(creionul)

Rugăminte

Au trecut ani de când am dispărut. Da. Eu sunt Cartea. Acea carte pe care acum ceva vreme tu o citeai și o strângeai în brațe, înainte să adormi sau la școală, când profesorii te puneau să cauți informații, iar eu te ajutam. Ah, ce timpuri ! Acum, stai cu acele obiecte electronice în mână. M-ai înlocuit, deși eu ți-am fost alături atâta timp. Când erai trist, veneai la mine și mai citeai un capitol. Acum te văd cum îți pui un fel de dopuri în urechi și nu mai asculți pe nimeni. Apropo, te-am văzut azi în bibliotecă! Te uitai cu interes la mine. Pentru un moment, am crezut că mă vei deschide, dar un bipăit a răsunat în încăpere, semn că Harry sau Oana ți-a dat mesaj.

Te rog, data viitoare, aruncă un ochi spre paginile mele, care te vor mângâia cu poveștile despre viață, ce se derulează. Sunt mai interesantă decât crezi. Poate vom fi din nou prieteni...

*Eleva: Cone Costina
Clasa a VII-a A*

Primăvara

Primăvara este un anotimp frumos în care toată natura se trezește la viață: copacii și florile înfloresc, iarba colorează pământul umed și razele amorțite ale soarelui mângâie micuța și gingașa floare a ghiocelului.

Pe pârâiașele cu apă cristalină și pe ochiurile line de apă ale lacurilor nu mai este nici urmă de gheață. Mantia albă a iernii, cândva întinsă peste întreaga natură, este acum zdrențuită. Doar câteva umbre din vechile ei haine mai acoperă petice de pământ. Firișoarele mici de iarbă își întind brațele

firave spre razele delicate ale bilei de foc. Roiuri de albine zumzăie din floare în floare adunând polenul. Pe cer, stoluri negre și gălăgioase se întorc din țările calde.

Primăvara este un anotimp frumos deoarece este plin de viață!

*Eleva: Iftode Ruxandra Maria
Clasa a V-a B*

A Christmas Carol & the lost baby deer

John, Carl and Kevin lived in a village in Denmark, near a dense forest. In a snowy winter they decided to carol in their village. They thought that they would receive some money or sweets.

First John brought a bell, Carl brought a drum and Kevin a guitar. They were great! They were caroling the whole village. Somebody received them happily, but others didn't receive them well!

After they caroled the last house, Kevin had an idea: „I want to go through the forest to carol the other village. Do you want?” „I don't know. **It is very dangerous!**” said John. „And are you *frightened*? Hee, hee, hee!!!” Carl laughed ironically. „Come on! This is our great adventure!” „OK! I will go then! What could go wrong?” „Let's go!” said Kevin. They started to sing an adventure song.

When they were in the forest, they suddenly heard a strange noise. „Oh, no! It's a wild animal! Run away!” said John frightened. „No! Stop! Who is brave enough to fight with me?! Show yourself!” said Carl confidently. After a bush came a hit baby deer. „Ha! Ha! It isn't a monster or a wild animal. It's a pretty baby deer. It lost its mother.” said Kevin. „We must help it!” said John. They sought its mother the whole evening, but nothing. They were very, very tired. Suddenly, Carl saw that somebody or something has moved after a tree. „Who is there?!” he shouted loudly. „Don't shout. It can be its mother. If you shout, you can scare it.” said John. That was true! The boys

Știați că...

Glandele sudoripare răcoresc și controlează temperatura pielii la mamifere precum oamenii, caii, vitele. Câinii au însă puține glande sudoripare, de aceea trebuie să gâfâie pentru a se răcori prin evaporarea salivei, în special de la nivelul limbii.

Oasele aripilor păsării colibri sunt bine dezvoltate și articulațiile sunt inflexibile, creând efectiv un propulsor. Schimbând bătaia aripilor, pasărea se poate deplasa înapoi. Mușchii care acționează oasele constituie până la 30% din greutatea păsării.

Șarpele înghite prăzile mari de la cap pentru ca membrele prăzii să nu împiedice alunecarea în tubul digestiv, iar cele două laturi ale maxilarului se mișcă independent în jurul prăzii.

Change

Nu-mi amintesc care-i ziua când s-a întâmplat, nu sunt sigură de ce am început să mă schimb, însă știu că acea calitate blestemată pe care o posed a fost un factor important. În definitiv, fără această empatie uriașă nu cred că m-ar mai fi lovit atât de tare.

Și, timid, am început să fiu atentă în jur, la oameni. Mi-am deschis căile de înțelegere, însă acum nu mai știu să le închid.

În cele din urmă, am rămas puțin prinsă în vârtejul senzațiilor altora. Nu mai știu cine sunt eu, nu mai știu ce simt eu, ce-i al meu și ce-i al altora, dar nu mă deranjează foarte tare; a ajuns să îmi placă întemnițarea asta (Stockholm, deh).

M-am schimbat mult. Am încetat să visez, am început să dau dovadă de bipolaritate, optimism și pesimism în același timp, sunt sfâșiată și totuși mă simt întregă.

M-am pierdut pe mine, dar îi ajut pe alții să se regăsească. Nu am regrete, și totuși uneori îmi doresc să fi rămas ignorantă. Nu știam, iar acum că știu, nu pot ignora. Îmi vreau copilăria înapoi, dar nu vreau să renunț la ceea ce am aflat. Mă cert cu mine însămi, dar m-am obișnuit.

În definitiv, nu mai sunt eu, sunt un million de persoane.

*Eleva: Chiriac Ana
Clasa a VIII-a B*

brought the baby deer to his mum. They were very, very happy together!

Finally, John, Carl and Kevin didn't go to the other village. They went at home. Their parents were very proud of their sons. All of them were happy because they saved the little deer.

*Elev: Cornel Ionatan
Clasa: a VI-a A*

Yoru the King

Yoru was a little boy when his dad died in battle. After that Yoru decided to learn how to fight with a sword and to be the best swordsman in the world.

That's what he did and he became the best swordsman at only fifteen years old.

Three months later, Princess, Lina was kidnaped by a dragon that lived at the edge of the world. Yoru decided to rescue the princess but to do that he had to pass many challenges. Yoru started his journey.

The first challenge was to cross a river. It was not a normal river, but a lava river full of crocodiles. First he didn't know what to do and threw a stick in the river and it didn't burn "That's nor lava" he said to himself. And after that he realized there weren't any crocodiles only toy crocodiles' so Yoru started swimming to the other side. He walked for ages. When he was in a forest he got captured in a cage with a test dummy and a bow. That was the second challenge. Yoru had to jump and turn 360 ° and then shoot an arrow in the button on the dummy. He shot the button and got teleported to the castle.

Yoru rescued the princess and married her. And they lived happily ever after.

*Elev: Luțu Adrian
Clasa: a VI-a A*

Aventuri în piramida faraonilor

Eu, Jack și Annie eram cei mai buni prieteni. Într-o zi minunată cu soare, ne-am dus la căsuța din copac. Am urcat pe scară din lemn și am bătut la ușa căsuței și mare ne-a fost surpriza când ușa se deschise și apărură domnul Morgan. Acesta ne-a poftit înăuntru și ne-a servit cu biscuiți și înghețată de căpșuni.

Annie i-a spus lui Morgan că mai are o ghicitoare de aflat. Morgan s-a ridicat de pe scaun grăbit și s-a dus la bibliotecă. I-a înmănat lui Jack cartea despre faraoni. Titlul cărții era „Aventuri în piramida faraonilor”.

De cum am deschis cartea, căsuța din copac a început a se învârti, iar noi ne-am teleportat pe un tărâm necunoscut.

„Am ajuns în deșert! Am ajuns în deșert!” țipă Annie plină de bucurie.

Nu eram pregătiți pentru asta. Nu aveam apă și nici mâncare la noi. Atunci apărură un animal cu patru picioare, cu gât lung și două cocoșe. Evident! Era cămila! Aceasta ne-a pus pe cocoșele ei și ne-a dus la piramida faraonilor.

Jack, Annie și cu mine am înconjurat piramida ca să o studiem. Era așa frumoasă, impunătoare și misterioasă! Eram tare nerăbdători să intrăm. Acolo, în față ușii, trebuia să descifrăm parola secretă. Jack apăsă niște butoane iar ușa se deschise. Jack notă în carnetel: **2135**.

Am intrat cu pași grei, curioși și puțin temători. Nu știam la ce să ne așteptăm. Apoi Annie se lăsă pe perete și declanșă niște capcane: săgeți de foc, săbii și țepi. Am înghițit în sec de frică și spaimă. Eu am avut prezența de spirit să îi trag într-o parte pe cei doi prieteni ai mei și am stat împreună la adăpost până s-a oprit nebunia declanșată de Annie.

-Ce sperietură am tras! spuse Jack.

-Mutumesc Daria!

Metaforă

Și zboară. Își întinde aripile multicolore, pături formate din mii de particule de sclipici și planează încet, departe de flăcările din spate.

Îi pare rău, oh, da, îi pare rău.

Acolo erau toți prietenii ei – sau cel puțin fuseseră – și mai avea lucruri de terminat. Bătu o dată cu putere din aripi

și se înalță mai mult. Aici era răcoare. Jos, fusese cald, sufocant. Îi fusese „frică”, dar acum nu își amintea exact ce era frica. Plană deasupra flăcărilor. Dogoarea lor mistuitoare ajungea la ea ca prin vis. Jos, pe pământul golaș, mai erau câteva siluete strălucitoare, unele scânteind ca și ea, altele mai șterse, dar toate extraordinar de frumoase.

„Veniți!” le strigă ea, dar nici un sunet nu îi ieși de pe buze. Totuși, ei au auzit-o. Printre siluete, a recunoscut câțiva alți oameni. „Dar el? El unde e?” a întrebat fata-fluture. „El mai are treabă” i-a răspuns o siluetă sclipitoare.

Câteva dintre siluete mai șterse au dispărut. „Unde se duc?” „Nici ele nu au terminat” a primit un răspuns. „Vor veni mai târziu. Lasă-i să meargă pe drumul lor, fată dragă. Se vor întoarce la noi, mereu o fac”.

Fata-fluture privi puțin descumpănită în jur. Unii pâlpâiau. Alții scliceau. Nu era sigură care erau diferențele între ei, dar le sesiza și ea.

„Haideți să ne jucăm!” a propus o siluetă verde deschis. Deasupra deșertului dezolant au început să se audă clinchete ca de clopoței, atunci când siluetele râdeau.

Jos, sub flăcări, în locul de unde veniseră, ecourile râsetelor lor se auzeau, dând curaj celor rămași, dar mai ales lui.

Prieteni săi îl așteptau.

Eleva: Chiriac Ana – Clasa aVIII-a B

Dulcea copilărie

Cea mai frumoasă vârstă este cea a copilăriei. La începutul acestei perioade, copiii nu realizează multe aspecte legate de viață, ei sunt preocupați cu strângerea oștii pe care o vor conduce pe ulița copilăriei, plină de jocuri și jucării minunate.

Important pentru copii în această perioadă scurtă, din păcate, este să aibă prieteni împreună cu care să se joace. Puțin mai târziu, copiii încep să înțeleagă principiile de bază ale lumii înconjurătoare.

Sarcina specifică acestei perioade este aceea de a învăța că pot realiza multe lucruri și de a învăța să ducă până la capăt o acțiune începută.

Când copiii încep să meargă la școală, ei au dorința de a se compara cu ceilalți, de a socializa, ei învață să colaboreze și să conștientizeze necesitatea împărțirii sarcinilor sau a rolurilor în joc, a egalității șanselor.

Totuși, ei încă vor să rămână acasă, pe ulița jocurilor copilăriei trecute. La sfârșitul copilăriei, ei încep să se dezlipească de tot ce înseamnă joacă, pregătindu-se astfel de adolescență. Începe să le pese mai mult de părerea celor din jur, dar sunt capabili să se autoevalueze și să își dea seama care sunt părțile bune și care sunt părțile rele ale lor. Un singur punct nu este încă dezvoltat, acel „Eu în viitor” care nu are încă realism în el.

*Eleva: Ursea Daria Ana
Clasa a VI-a A*

-Ne-ai salvat!

-Ești cea mai bună prietenă a noastră!

Dintr-o dată se deschise o groapă plină cu șerpi veninoși. Toți trei ne-am cutremurat de spaimă. După atâtea capcane am ajuns la sicriul faraonilor. Jack a deschis sicriul și văzu un om înfășurat în bandaje. El notă în carnetel: **BANDAJE**

Apoi mumia a deschis ochii și a început să ne fugărească. Ușa piramidei aproape se închisese. Am reușit să ne strecurăm în ultima clipă afară iar mumia a rămas în piramidă pe veci.

- Am scăpat! Am scăpat!

Jack aflase ghicitoare: **SARCOFAG**

Feriți că am descoperit ghicitoarea, am hotărât să ne întorcem acasă și am început să căutăm copacul magic care avea să ne teleporteze în căsuța din copac. Zis și făcut. Am urcat grăbiți în copac și cât ai zice “ala-bala-portocala” am ajuns teferi și nevătămați în căsuța din copac.

Jack i-a spus lui Morgan ghicitoarea. Misiunea noastră era îndeplinită.

Bucuroși, am pornit toți trei spre casa lui Jack și Annie, unde îi aștepta tatăl lor cu o masă îmbelșugată. Am mâncat pe săturate și ne-am distrat amintindu-ne de marea noastră aventură.

Și am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea mea.

*Eleva: Antonescu Daria Mihaela
Clasa a II-a A*

Monstrul din adâncuri

Mai deunăzi, trecând prin piață, cu coșurile într-o mână și punga de bani prinsă bine sub un șort, am auzit o femeie bătrână spunând o poveste, așa că m-am așezat să ascult.

În adâncul Pădurii Interzise se afla un munte de obsidian, în inima căruia se întind grote. Legenda spune că sunt mai mult de o sută de încăperi ce găuresc muntele, în așa fel încât între unele dintre ele nu este nimic mai mult decât un perete subțire de sticlă neagră. Se zvonește că în cea mai adâncă, dar și cea mai mare cameră, se afla un lac întunecat, un bazin de acumulare al unor izvoare bântuite. În acest lac ar înota pești exotici, fosforescenți, cu puteri speciale. Dacă mai cobori, ai ajunge să vezi creaturi din ce în ce mai ciudate și mai ireale.

Pe fundul lacului se află o creatură cum puțini au mai văzut... lung de cațiva metri, cu dinți ascuțiți, o mușcătura mortală și ochii galbeni, reci, zace un Bazilisc. Un Bazilisc mai special de fapt..., care, pe lângă corpul de șarpe, acoperit cu plăci groase, gura monstroasă și branhiile înfricoșătoare, acesta are totuși o inteligență sclipitoare. Umană.

Acest monstru din adâncuri nu este nimeni altcineva decât cel de-al patrulea prinț al regatului în care se află pădurea. Un tiran. A dorit puterea mai mult decât a dorit orice altceva. Și-a căutat o soție specială. A reușit să seducă una dintre fiicele regelui Fae, cu care, mai apoi, s-a căsătorit, punând astfel mâna pe toate puterile acesteia. Într-o noapte, zâna l-a auzit vorbind în somn despre toate grozăviile pe care le făcuse, și plină de spaimă și furie, a aruncat asupra lui o vrajă ce l-a adus la adevărata sa formă. Prințul s-a trezit fără soție lângă el și rănit grav de lumina soarelui. Nu avea mai mult de doi metri lungime pe atunci. La adăpostul întunericului, a fugit și s-a ascuns în pădure. A descoperit o intrare spre grotă, și a ajuns până la bazinul de obsidian. Nu suporta să se hrănească cu peștii fosforescenți, așa că a trebuit să iasă să vâneze. Înnebunit de foame, a înghițit un copil care dormea la marginea

Fericirile copilăriei

Să fii copil e minunat!

Cu toții am avut, sau avem parte de această perioadă, și sunt sigură că vom duce dorul acestor clipe. Grijele încă nu te cuprind și ești liber să faci orice.

Ai tot timpul din lume. Dar nu-l risipi! Sarcina specifică acestei perioade a copilăriei este aceea de a-ți pune bazele autoeficacității, a învăța că ești capabil să realizezi diverse lucruri, să duci la bun sfârșit o acțiune întreprinsă.

Crește capacitatea de autoevaluare prin comparație socială și oportunități de a o face, odată cu începerea ciclului educativ.

La vârsta de 6-11 ani, copilul poate fi chiar de zece ori mai capabil să învețe decât un adult de 20-30 de ani. Să lăsăm acum studiul, să trecem la recreație! Cum am spus, avem tot timpul din lume. Joaca pe afară este mereu cea mai bună modalitate de a te recrea, cum se spune și în următorul fragment: „La școală, își strânsese prieteni mici ca el, și-i aduse la joacă pe ulița lui, era așa de prielnică!

De atunci, ulița se învaluie cu o droaie de copii, care de care mai golași, mai zdrențăroși și mai zburdalnici”.

Suntem încă liberi să ne jucăm, să râdem, să ne veselim, pentru că nimeni nu ne va putea lua copilăria.

Nu mereu vom fi micuți, așa că trebuie să lăsăm grijile la o parte (pentru o vreme) și să ne distrăm cât mai putem!

*Eleva: Mihai Sara
Clasa a VI-a A*

Ei sunt activi în acest anotimp. Brazilii cei semeți înfrumusețează pădurea și mai mult, și, desigur, ninsoarea îi dă suflet!

Primăvara reînvie și înveselește toată natura. Prin întreaga pădure mișună toate speciile de animale: mici, mari, blânde, fioroase, ciudate, drăguțe... Copacii înmuguresc și înfloresc, iar florile încep să își scoată, somnoroase, micuțele capete din iarba proaspăt apărută. Păsărelele își cântă magnificele lor triluri, zburând vesele dintr-o creangă într-alta, încântându-ne urechile. Totul este plin de viață în pădure primăvara !

Pădurii nu îi pasă de arșița verii, ea tot mai mândră și mai frumoasă se face! Vântul adie foarte ușor, din când în când, peste întreaga pădure, iar frunzele copacilor, legănându-se lent, parcă dansează. Uneori pământul se crapă din cauza căldurii, dar aceasta nu produce nicio altă schimbare în natură. Animalele își educă puii vara, la umbra răcoroasă a arborilor; insectele mișună grăbite în căutarea hranei, bucurându-se de darurile naturii: pădurea are suflet ! Pădurea este minunată indiferent de temperatură!

Toamna... pădurea e plină de culoare: frunzele căzătoare, bătute de aprigul vânt, sunt cărămizii, aurii, arâmii, brun-roșcate... Animalele, care își caută neobosite provizii pentru iarnă și adăposturi călduroase pentru ele și familiile lor, sunt nelipsite în pădure toamna. Soarele își varsă ușurel razele călduțe ca niște flăcări printre ramurile copacilor. Pentru noi este un vis să privim acest tablou minunat al naturii, dar pădurea este de acum tristă că vine iarna, lucru pe care îl putem observa dacă ne imaginăm că pădurea are și ea sentimente: crengile golașe, aplecate, tânjesc după podoaba lor transformată într-un covor multicolor...

Priviți cât de repede v-am arătat că pădurea e și ea "însuflețită". Observați-o și voi cum trăiește și se transformă în fiecare anotimp! Bucurați-vă de natură în sânul pădurii !

*Eleva: Ursea Daria – Ana
Clasa a VI-a A*

pădurii, apoi pe părinții săi. Gustul fraged al cărnii de pui de om l-a încântat nespus.

Din acea zi, a început un adevărat măcel. Copiii din satele vecine dispăreau noapte de noapte și tot ce găseau era o urmă de aproape treizeci de centimetri lățime, care arăta ca și când ceva se târâse pe acolo. Cu timpul, oamenii deveneau tot mai sperați, iar urma continua să crească. După o vreme, prințul, aflat în formă de basilisc, a început să răpească copii ca să îi mănânce lângă lac. Intr-o zi, nu a mai putut să iasă din grotă. Se îngroșase prea mult, și la altă cale de acces nu ajungea. Oamenilor nu le venea să creadă că atacurile încetaseră. Câțiva voinici au plecat în căutarea bestiei. Numai unul s-a întors, urlând "Monstrul din adâncuri! Fugiți, este îngrozitor! Fugiți cât mai puteți!".

-Dar... dacă numai unul s-a întors, de unde știm că asta e adevărat?

-Este, îmi replică bătrâna sobru. Uite, asta e un dinte de-ai monstrului. L-aș recunoaște oriunde, continuă, scoțând dintr-o geantă un dinte lung, cât antebrațul meu.

-Asta nu e o dovadă suficientă, se poate să fie fals! Am zis, ridicându-mă și scuturându-mi de praf poalele rochiei. Toată lumea știe că în jurul Pădurii Interzise se petrec lucruri ciudate, dar asta e prea de tot! Un șarpe care are aproape 3000 de ani?

-Îți garantez că e adevărat... pentru că eu am făcut vraja, replică bătrâna, devenind brusc o tânără frumoasă, blondă, cu ochii verzi și urechile ascuțite, apoi dispărând, lăsând în urmă o gramadă de ascultători șocați, speriați și temători.

*Eleva: Chiriac Ana
Clasa a VIII-a B*

Visul lui Radu

A fost o dată un copil pe care îl chema Radu. În somn, adesea el se visa un cavaler chipeș. Vroia să ajungă eroul satului, dar nu știa cum. Până într-o zi, când, plimbându-se prin sat, a întâlnit o prințesă frumoasă care locuia cu tatăl ei într-un castel, la marginea satului. Brusc, s-a gândit cum să facă să-i cucerească inima. Cavalerul nostru auzise niște zvonuri despre un dragon rău care ataca mereu satul și pricinuia mare supărare prințesei. Cavalerul vroia să învingă acest dragon, să-i cucerească inima prințesei, dar nu știa cum și nici nu știa unde locuiește dragonul cel fioros.

A stat, s-a gândit și s-a dus la castel, unde a cerut să fie primit de către prințesă. Aceasta l-a primit, dar tatăl ei s-a încruntat și a întrebat cine este acest străin.

- Mă cheamă Radu și am venit cu gânduri bune, să vă cer mâna fiicei dumneavoastră.
- Trebuie să treci de trei probe, spuse tatăl prințesei.
- Desigur!
- Prima probă constă într-un turnir cu viteazul meu luptător Ruby, iar cea de a doua probă constă în îndemănare.
- Cu siguranță, răspuse Radu.

Radu înfăptui ambele probe. Se prezentă în fața împăratului pentru a primi cea de a treia probă.

Împăratul spuse:

- A treia probă e să învingi dragonul și, apoi, îți voi da cu drag mâna prințesei mele, Yoyo.
- E ca și rezolvată, spuse cavalerul Radu.

În cea de a treia zi, Radu plecă în căutarea dragonului, pe care îl găsi într-o peșteră.

Dragonul suflă foc spre voinic și spuse:

- Ce cauți pe aceste meleaguri?
- Am venit să te omor, ca să-i scap pe acești oameni de tine și să câștig inima prințesei.

Cei doi se luptară câteva zile, până când Radu l-a doborât la pământ pe dragon și îi tăie capul acestuia. Radu se întoarse la castel cu dovada într-un sac.

Împăratul spuse:

- Ai învins dragonul?
- Da, l-am învins! Și scoase capul dragonului din sac și-l arătă.

Împăratul i-a dat mâna prințesei.

Deodată, se auzi glasul mamei. Radu! Trezește-te și treci la masă. Friptura de dragon este gata!

*Elev : Adrian Aparaschivei
Clasa a V-a B*

Pădurea are suflet

Pădurea...la prima vedere, un loc oribil și sinistru... Ei bine, aflați acum de la mine că nu este adevărat. Probabil nu mă credeți, dar, am dreptate! Să analizăm rând, pe rând, pădurea în toate cele patru minunate anotimpuri.

Haideți să începem cu iarna. Mulți ar spune că pădurea nu are pic de viață iarna. Animalele hibernează sau stau pitite în zăpadă ca de argint. Nu toate! Lupul cu ochii săi reci și înfricoșători, vicleana vulpe sau mititelul și fricosul iepuraș nu sunt în repaus iarna.